

Σχολικό Έτος: 2016-17

Μαθήματα: Έκφραση-Έκθεση/Τάξη: Α2 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων & Νεοελληνική Γλώσσα/Τάξη:α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

Διδάσκουσα Καθηγήτρια: Αμαλία Κ. Ηλιάδη, φιλόλογος-ιστορικός

«Επιστολές φιλιαναγνωσίας»

Θέμα : Γράψε μια επιστολή την οποία θα αποστείλεις με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στην Φιλόλόγό σου της Έκφρασης- Έκθεσης , στην οποία θα της παρουσιάζεις και παράλληλα θα της συστήνεις ένα βιβλίο που διάβασες στη διάρκεια του καλοκαιριού, το οποίο σε εντυπωσίασε.

(Οι μαθητές εξηγούν ποιο από τα βιβλία-κείμενα που διάβασαν οι ίδιοι τους έκανε μεγαλύτερη εντύπωση και γιατί).

Περιγραφή σταδίων ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ:

- **ΥΠΟΘΕΜΑΤΑ (ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ-ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΤΗΚΕ):**
- 1.Η ανάγνωση ως δημιουργική και κριτική δραστηριότητα
- 2.Η γραφή ως προσωπική αφήγηση, κατάθεση απόψεων
- 3.Η Προσέγγιση της Ιστορίας μέσα από τη λογοτεχνία
- 4.Η λογοτεχνία ως μέσο κατανόησης και εμπάθυνσης της ανθρώπινης ψυχολογίας και ψυχοσύνθεσης, ως εργαλείο

συνειδητοποίησης και επεξεργασίας εσωτερικών και εξωτερικών συγκρούσεων.

Ομαδική δραστηριότητα:

● Με βάση τις παρακάτω εργασίες η τάξη δημιουργεί μια ηλεκτρονική «βιβλιοθήκη» εφηβικού μυθιστορήματος. Η βιβλιοθήκη περιλαμβάνει τις αντίστοιχες βιβλιοπαρουσιάσεις, με περιγραφές εφήβων. Αναρτάται η εργασία αυτή στην ιστοσελίδα του σχολείου μας για ενημέρωση άλλων αναγνωστών.

Μεθόδευση της διδασκαλίας:

Το ζητούμενο είναι η κατανόηση της διαδικασίας με την οποία διαμορφώνεται η ατομική ταυτότητα των εφήβων. Επομένως στα προσωπικά τους κείμενα-επιστολές οι μαθητές:

- ελέγχουν τις παραμέτρους που επηρεάζουν τη διαμόρφωση της υποκειμενικότητας των ηρώων εφήβων
- κατανοούν με τη συγκριτική μελέτη ότι ανάλογα με το χρόνο, το χώρο, τις οικογενειακές και φιλικές σχέσεις, τον κοινωνικό περίγυρο, τις ιδιαίτερες κλίσεις του εφήβου, προκύπτουν ποικίλα εφηβικά πορτρέτα τόσο μέσα στα κείμενα, όσο και στην ίδια τη ζωή.
- *Αυτή ακριβώς είναι, εξάλλου, η καινοτομία του Εκπαιδευτικού Υλικού-Ανθολογίου που ακολουθεί: φιλοδοξεί να προσφέρει στον μαθητή τη δυνατότητα να ανακαλύψει πόσο δημιουργική ενασχόληση είναι η ανάγνωση, τόσο στο σχολείο όσο και στον ελεύθερο χρόνο του. Να δημιουργήσει, έτσι, μικρούς αναγνώστες, παιδιά & εφήβους δηλαδή που θα είναι σε θέση να απολαύσουν ενεργητικά (και όχι να «διδασθούν») τη λογοτεχνία και δι' αυτής της οδού να μάθουν (ει δυνατόν, διά βίου) να την αξιοποιούν ως το βιωματικό μορφωτικό αγαθό που συμβάλλει στη γλωσσική και συναισθηματική καλλιέργεια, στην ανάπτυξη της φαντασίας και της κριτικής σκέψης, στην κατανόηση της ανθρώπινης φύσης και του κόσμου που μας περιβάλλει, στην αυτογνωσία, στη διεύρυνση των πνευματικών οριζόντων - εντέλει, και με μία λέξη, στον πολιτισμό. Γιατί... η αξία των βιβλίων δεν θα αλλοιωθεί ποτέ, όσα χρόνια και αν περάσουν. Οποιοδήποτε βιβλίο είναι θησαυρός. Βέβαια στις μέρες μας*

ελάχιστοι άνθρωποι εκτιμούν την αξία αυτή. Παρ'όλα αυτά, η σημασία των βιβλίων εξακολουθεί να παραμένει ανυπολόγιστη.

Θέμα : Γράψε μια επιστολή την οποία θα αποστείλεις με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στην Φιλόλογο σου της Έκφρασης- Έκθεσης , στην οποία θα της παρουσιάζεις και παράλληλα θα της συστήνεις ένα βιβλίο που διάβασες στη διάρκεια του καλοκαιριού, το οποίο σε εντυπωσίασε.

Τρίκαλα, 24/09/2016

Αγαπητή κυρία Ηλιάδη,

στα πλαίσια της εργασίας που μας βάλατε, σας γράφω αυτήν την επιστολή για να σας μιλήσω για το βιβλίο που μου άλλαξε την ζωή. Ένα βιβλίο με απίστευτη δύναμη, διδάγματα ζωής και νοήματα που θα έπρεπε να υιοθετηθούν απ' όλους τους ανθρώπους. Ένα βιβλίο που μοιάζει με παραμύθι για μεγάλους, ανθρώπους έτοιμους να αδράξουν την ευκαιρία και να γίνουν όσο καλύτεροι μπορούν. Ένα βιβλίο που με το απέριττο λεξιλόγιό του (θυμίζει τους μύθους του Αισώπου η απλοϊκότητά του) έχει ως σκοπό να μπει βαθιά στην καρδιά των ανθρώπων και να αποτελέσει πηγή για σκέψη. Ποιο είναι αυτό το βιβλίο; «Ο ιππότης με την σκουριασμένη πανοπλία» του Ρόμπερτ Φίσερ.

Το βιβλίο αυτό αναφέρεται σε έναν πολύφημο ιππότη, ο οποίος έχει μια ιδιαίτερα εντυπωσιακή πανοπλία. Ο ιππότης αγαπάει τόσο πολύ την πανοπλία του, που αρχίζει να την φοράει στο σπίτι του, ακόμα και όταν κοιμάται! Η γυναίκα του, Τζούλιετ, και ο γιος του , Κρίστοφερ, (οι περιφερειακοί ήρωες του έργου)είναι τελικά ο λόγος για τον οποίον ο ιππότης αποφασίζει να βγάλει την πανοπλία του. Αυτή όμως δεν βγαίνει! Μάταια ο ιππότης προσπαθεί... Τίποτε δεν γίνεται! Ο ιππότης μας βρίσκεται βυθισμένος στην πλήρη απελπισία. Έτσι λοιπόν φεύγει για να αναζητήσει την λύση στο πρόβλημά του. Φτάνει στο δάσος, όπου και βρίσκει τον μάγο Μέρλιν(ναι, καλά το καταλάβατε, τον γνωστό μάγο του εγγλέζικου μύθου), ο οποίος αναλαμβάνει να τα «ψάλλει» ένα χεράκι στον ιππότη, που έδωσε τόσο μεγάλη βάση στην πανοπλία του και ξέχασε το πραγματικό νόημα της ζωής, και να του φανερώσει το

μονοπάτι της Αλήθειας, το μονοπάτι της επιτυχίας και της ευτυχίας. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού στο μονοπάτι αυτό ο ιππότης καλείται να κατακτήσει τρία κάστρα: το κάστρο της σιωπής, το κάστρο της γνώσης και το κάστρο της θέλησης και της τόλμης. Θα τα καταφέρει τελικά ο ιππότης μας να έρθει σε επαφή με τον εσωτερικό του κόσμο, απ' τον οποίο τόσο καιρό κρυβόταν; Θα καταφέρει να αγαπήσει τους ανθρώπους που τον αγαπούν και να εμπιστεύεται; Θα μπορέσει να βγει από την πανοπλία του; Δεν μένει παρά να διαβάσετε το βιβλίο για να το ανακαλύψετε!

Μέσα απ' αυτό το βιβλίο, ο συγγραφέας κάνει «κήρυγμα» στον σύγχρονο άνθρωπο, που έχει την τάση ,αντί να έρθει σε επαφή με τον βαθύτερο εαυτό του, να αποξενωθεί απ' αυτόν και να χάνει τις απλές χαρές της ζωής. Γιατί δυστυχώς «στήνουμε φράγματα για να προστατεύσουμε αυτό που νομίζουμε ότι είμαστε. Μετά, μια ωραία πρωία, 'κολλάμε' πίσω απ' τα φράγματα και δεν μπορούμε να βγούμε.»Το μόνο που μας απασχολεί είναι τα υλικά αγαθά. Θεωρούμε ότι προστατευόμαστε, ενώ στην πραγματικότητα χάνουμε πράγματα. Και πραγματικά από τι προστατευόμαστε; Από την ίδια την ζωή; Γιατί να μην είμαστε χαρούμενοι επειδή είμαστε άνθρωποι; Γιατί να δίνουμε σημασία στα λόγια των άλλων και να θέλουμε τόσο έντονα να είμαστε αρεστοί; Μήπως θα έπρεπε να μας είναι αρκετό να αρέσουμε στον εαυτό μας; Αυτά είναι μόνο λίγα απ' τα ερωτήματα που θέτονται μέσα απ' αυτό το συγγραφικό αριστούργημα , που μόνο ένας άνθρωπος με διάθεση για αυτοβελτίωση θα μπορέσει να αντιληφθεί.

Σας προτείνω αυτό το βιβλίο ANEΠΙΦΥΛΑΚΤΑ, διότι θεωρώ πως ,όπως άλλαξε την ζωή μου, θα αλλάξει και την δική σας. Μάλιστα, μου αρέσει να το αποκαλώ «οδηγό συμβουλών για μια ευτυχισμένη ζωή». Ίσως ,αν το διαβάσετε, να αποτελέσει «οδηγό» και για σας. Θα χαρώ πολύ αν το διαβάσετε!!!

Με σεβασμό,

Όλγα-Ηλιάνα Νικολάου,

μαθήτρια του Α2 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων.

Κα Ηλιάδη,

Σας αποστέλλω το παρόν με σκοπό να σας προτείνω ένα εκ των βιβλίων που διάβασα πολύ πρόσφατα και με εντυπωσίασε ποικιλοτρόπως. Ευελπιστώ πως θα αποτελέσει για εσάς ένα ευχάριστο ανάγνωσμα, διότι ακόμα και στην περίπτωση που το έχετε ήδη διαβάσει, είναι πραγματικά άξιο δεύτερης λογοτεχνικής ερμηνείας.

Πρόκειται για το μυθιστόρημα 'Το άρωμα' του Γερμανού συγγραφέα Πάτρικ Ζισκιντ. Το εν λόγω βιβλίο έχει καταλάβει εδώ και περίπου 31 χρόνια (πρώτη έκδοση: 1985) περίοπτη θέση στη λίστα των "κλασικών βιβλίων που ξεχώρισαν", τίτλος που αν μη τι άλλο αναφέρεται στην εκτίμηση που έλαβε από την παγκόσμια λογοτεχνική κοινότητα αλλά και στην εμπορική του επιτυχία. Ωστόσο, εκείνο που με ώθησε να επιλέξω το βιβλίο αυτό δεν είναι η ευρεία αναγνώρισή του, αλλά η πρωτοτυπία του περιεχομένου, η ευφάνταστη πλοκή, η ευφυής σύνθεση των ιδεών, η σχετική γλωσσική λιτότητα που όμως συνοδεύεται από συχνές γλαφυρές περιγραφές.

Ξεκινώντας την παρουσίαση οποιουδήποτε βιβλίου ο ακριβής προσδιορισμός του είδους του είναι καθιερωμένος. Το Άρωμα όμως δεν μπορεί να καταταχτεί σε μία κατηγορία μυθιστορημάτων διότι εμπεριέχει στοιχεία από διάφορα είδη. Κάποιοι κάνουν λόγο για ένα θρίλερ με φιλοσοφικό περιεχόμενο και κοινωνιολογικές επεκτάσεις. Άλλοι για μια ερωτική φαντασία. Άλλοι πάλι το χαρακτηρίζουν απλά ένα τρομακτικό παραμύθι. Και η αλήθεια είναι ότι, εν μέρει, όλοι έχουν δίκιο. Για τον πρωταγωνιστή της ιστορίας, δεν γνωρίζουμε πολλά στοιχεία εκτός από το ότι γεννήθηκε στις 17 Ιουλίου 1738 σε μια βρόμικη ψαραγορά στο Παρίσι. Δεν αποτελεί - όπως συμβαίνει σε πολλά μυθιστορήματα- τον τυπικό άξονα μιας ιστορίας με αρχή μέση και τέλος. Δεν έχει κανένα αξιολογικό γνώρισμα, πλην δύο πρωτάκουστων χαρακτηριστικών. Το πρώτο αφορά κάτι τόσο απλό όσο κι «ανατριχιαστικό»: Ο Ζαν Μπατίστ Γκρενούιγ, στερείται οποιασδήποτε προσωπικής μυρωδιάς. Είναι ένα άοσμο πλάσμα του οποίου η ύπαρξη δεν οφείλεται στον παραμικρό βαθμό στην μητρική αγάπη, μια που η μητέρα του τον άφησε στην τύχη του κυριολεκτικά αμέσως μετά τη στιγμή της γέννησής του. Είναι ο μοναδικός άνθρωπος που γεννήθηκε ποτέ χωρίς μυρωδιά. Εδώ είναι που το δεύτερο χαρακτηριστικό του ήρωα έρχεται να αφήσει άφωνο τον αναγνώστη. Ο Γκρενούιγ εκτός από άοσμος, κατέχει ταυτοχρόνως

την πιο ευαίσθητη μύτη που έχει περάσει ποτέ απ' αυτόν τον κόσμο. Έχει την σχεδόν μεταφυσική ικανότητα να ανιχνεύει όλες ανεξαιρέτως τις μυρωδιές που συναντά, να τις αποθηκεύει στην ανεξάντλητη μνήμη του και να ανακαλεί όποια εκείνος επιλέξει όποτε εκείνος το επιθυμεί. Στην πορεία ο ήρωας, ο οποίος σταδιακά μετατρέπεται στον απόλυτο άρχοντα του βασιλείου των οσμών, θα ανακαλύψει κι άλλες δυνατότητες που του παρέχει αυτό το ασυνήθιστο χάρισμα, το οποίο θα τον οδηγήσει από το εργαστήριο του αρωματοποιού σε δυσθεώρητα για το ανθρωπίνως εφικτό ύψη, μετατρέποντάς τον σε κάτι που προσομοιάζει σε ημίθεο. Φυσικά, όλα αυτά δεν θα χαρακτηρίζονταν ποτέ αμφιλεγόμενα, εάν η ιστορία αυτού του ανθρώπου δεν είχε βαθύτατα σκοτεινές πτυχές...

Σε μια αναδρομή στον αρχικό μου προβληματισμό περί κατάταξης του συγκεκριμένου έργου σε κάποια από τις μυθιστορηματικές κατηγορίες, θα έλεγα πως το θεωρώ ωφελιμότερο να μην τοποθετηθώ για έναν και μόνο λόγο: Πιστεύω πως ο τρόπος που αντιλαμβάνεται ο καθένας το συγκεκριμένο βιβλίο είναι το κλειδί που καθορίζει την τελική, ολοκληρωμένη του άποψη, την οποία σαφώς και δεν επιθυμώ να επηρεάσω.

Ελπίζω να το απολαύσετε.

Η μαθήτριά του Α2 Λυκείου, του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων,
Φατλέ Δέσποινα

Ένα βιβλίο το οποίο με «άγγιξε», δεν το διάβασα φέτος το καλοκαίρι αλλά είναι ένα βιβλίο των παιδικών μου χρόνων. Συγγραφέας αυτού του βιβλίου ήταν ένας Ιταλός μαθητής, ο Εδμόνδος Ντε Αμίτσι, που έζησε πριν από περίπου 170 χρόνια και ουσιαστικά ήταν ένα ημερολόγιο. Ο τίτλος του διηγήματος αυτού όπως μαρτυρά και το περιεχόμενό του είναι « Το Ημερολόγιο Ενός Μαθητή».

Πρόκειται για το αληθινό ημερολόγιο του συγγραφέα Εδμόνδο Ντε Αμίτσι, όταν αυτός φοιτούσε σε δημοτικό σχολείο στην Ιταλία. Μέσα στις σελίδες του παιδικού αυτού ημερολογίου καταγράφονται τα γεγονότα και η ιστορία μιας ολόκληρης σχολικής χρονιάς, όπως την είδε, την έζησε και την ένοιωσε ο συγγραφέας. Ο μικρός Εδμόνδος με ευαισθησία και αγάπη για τους συμμαθητές του, τους δασκάλους του, τη

σχολική αλλά και την εξωσχολική ζωή. Το βιβλίο είναι γεμάτο από απλές ανθρώπινες αλήθειες και από συγκινητικά καθημερινά γεγονότα, που συμβαίνουν μέσα στις τάξεις κάθε σχολείου.

Το βιβλίο αυτό με είχε συναρπάσει τότε και είχε αγγίξει την καρδιά μου γιατί ήταν τρυφερό. Στάθηκε η αιτία να κρατήσω και εγώ εκείνη την περίοδο κάποιες ημερολογιακές σελίδες από την σχολική μου ζωή. Μου είναι πολύ ευχάριστο να τις διαβάζω τώρα, που έχω ήδη μεγαλώσει, διότι θυμάμαι πως σκεφτόμουνά όταν ήμουνά παιδί.

Θα ήταν πρόκληση να σας ζητήσω να διαβάσετε αυτό το βιβλίο, όμως ίσως σας δελέαζα να αναζητήσετε παλιές σας σημειώσεις, τυχόν κρατημένα ημερολόγια ή λευκώματα. Έτσι θα γυρνάγατε πίσω στα μαθητικά σας χρόνια και θα θυμόσασταν τον τρόπο που σκεφτόσασταν εκείνη την εποχή.

Σδράκα Ελισσάβετ, μαθήτρια Α΄ Λυκείου του Μουσικού
Σχολείου Τρικάλων.

Αξιότιμη κα Ηλιάδη,

Θα ήθελα να σας παρουσιάσω το βιβλίο που διάβασα και με εντυπωσίασε το καλοκαίρι. Ο τίτλος του είναι “Το Λάθος Αστέρι” που συγγραφέας του είναι ο Τζον Γκριν.

Η Χείζελ Γκρέις είναι μια 16χρονη έφηβη που ζει στην Ινδιανάπολη. Στα δεκατρία της, η Χείζελ διαγνώστηκε με καρκίνο του θυρεοειδούς που εξαπλώθηκε στους πνεύμονες της. Πιστεύοντας ότι είναι σε ύφεση, η μητέρα της την προτρέπει να παρακολουθήσει ένα εβδομαδιαίο πρόγραμμα υποστήριξης για άτομα που πάσχουν από καρκίνο με σκοπό να κάνει φίλους οι οποίοι πάσχουν από το ίδιο πρόβλημα. Μια εβδομάδα αργότερα συναντά τον Αύγουστο Ουότερς, έναν γοητευτικό έφηβο που έχασε το ένα του πόδι, όταν είχε χτυπηθεί από καρκίνο των οστών, αλλά τώρα το έχει ξεπεράσει. Προσκαλεί τη Χείζελ σπίτι του και αυτή αποδέχεται την πρόσκληση του. Εκεί συζητούν για τα ενδιαφέροντά τους και συμφωνούν να διαβάσουν το αγαπημένο βιβλίο ο ένας του άλλου. Η Χείζελ συνιστά στον Αύγουστο ένα μυθιστόρημα και αυτός της δίνει ένα βιβλίο επιστημονικής φαντασίας. Μένουν σε επαφή μέσω των μηνυμάτων που θα ακολουθήσουν και σιγά-

σιγά θα έρθουν πιο κοντά. Όταν ο Αύγουστος τελειώνει το βιβλίο, εκφράζει την απογοήτευση για την απότομη διακοπή της ιστορίας του. Η Χείζελ του εξηγεί ότι ο συγγραφέας του μυθιστορήματος ο Πίτερ Βαν Χάουτεν, μετά την δημοσίευση του μυθιστορήματος, έφυγε για το Άμστερνταμ και από τότε κανείς δεν είχε ακούσει κάτι γι' αυτόν. Εβδομάδες αργότερα, ο Αύγουστος λέει στη Χείζελ ότι είχε καταφέρει να εντοπίσει την βοηθό του Πίτερ Βαν Χούτεν και είχε έρθει σε επαφή με τον ίδιο μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Η Χείζελ τότε γράφει σ' αυτόν για να μάθει περισσότερα για το ασαφές τέλος του μυθιστορήματος και αυτός της απαντά ότι ήταν διατεθειμένος να λύσει της απορίες της, συναντώντας την από κοντά. Συγκλονισμένη και ενθουσιασμένη, η Χείζελ ρωτά την μητέρα της εάν θα μπορούσε να ταξιδέψει στο Άμστερνταμ για να τον επισκεφτεί, όμως η μητέρα της της το αρνείται λόγω ιατρικών περιορισμών. Ο Αύγουστος της προτείνει να χρησιμοποιήσει ως πρόφαση το γεγονός ότι έχει καρκίνο και δεν έχει ακόμα πολύ χρόνο ζωής. Στη συνέχεια ο Αύγουστος και η Χείζελ πηγαίνουν μαζί για Πικ-Νικ και σύντομα αρχίζουν να ερωτεύονται. Ωστόσο, λίγες μέρες μετά, η Χείζελ πάσχει από υπεζωκοτική συλλογή και εισάγεται σε μονάδα εντατικής θεραπείας. Οι γιατροί της συμφώνησαν τελικά να επιτρέψουν σε αυτή να ταξιδέψει καθώς αναμένουν ότι σύντομα θα είναι ανίκανη να κάνει ο,τιδήποτε. Η Χείζελ και ο Αύγουστος φτάνουν στο Άμστερνταμ και παρουσιάζονται με κρατήσεις σε ακριβό εστιατόριο προπληρωμένο από τον Πίτερ Βαν Χούτεν. Κατά τη διάρκεια του γεύματος ο Αύγουστος ομολογεί την αγάπη του στην Χείζελ. Το επόμενο απόγευμα παίρνουν το λεωφορείο και φτάνουν στο σπίτι του Πίτερ Βαν Χούτεν, προκειμένου να τους λυθούν οι απορίες σχετικά με το τέλος του βιβλίου. Γυρνώντας πίσω στην χώρα τους ο Αύγουστος αρρωσταίνει σοβαρά και μια απ' τις επόμενες μέρες πεθαίνει αφήνοντας πίσω την αγαπημένη του Χείζελ.

Ελπίζω το βιβλίο που σας παρουσίασα να σας φάνηκε ενδιαφέρον και κάποια στιγμή, αν πέσει στα χέρια σας, να το διαβάσετε.

Πατσιά Ηλιάνα,

μαθήτρια Α2 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

Χαίρετε, κ. Ηλιάδη,

αυτό το καλοκαίρι ανακάλυψα έναν εντελώς καινούργιο (για εμένα) τομέα της λογοτεχνίας. “Light Novel” (ライトノベル), ή (πρόχειρη μετάφραση) «Ελαφρό Μυθιστόρημα», είναι ένα στυλ Γιαπωνέζικου μυθιστορήματος που απευθύνεται κυρίως, αλλά όχι αποκλειστικά, σε εφήβους. Η πραγματική σημασία του “Light Novel” αποτελεί συζητήσιμο θέμα, αφού κάποιοι το αποκαλούν «εύκολο διάβασμα», ενώ άλλοι έως και «εξαιρετική Γιαπωνέζικη λογοτεχνία». Συνήθεις χαρακτηριστικά των μυθιστορημάτων αυτών είναι: έκταση 40.000-50.000 λέξεων, συνοδεύονται από αξιοσημείωτες εικονογραφήσεις και διαθέτουν υποθέσεις που δύσκολα κάποιος βρίσκει στα δυτικά μυθιστορήματα.

Ένα τέτοιο μυθιστόρημα που κατέληξε να μου αρέσει ιδιαίτερα είναι το “Yahari Ore no Seishun Love Comedy wa Machigatteriu” (やはり俺の青春ラブコメはまちがっている), ή (πρόχειρη μετάφραση) «Η Νεανική Ρομαντική Κωμωδία Μου Είναι Όσο Λάθος Όσο Το Περίμενα» (από εδώ και στο εξής θα αναφέρεται ως «Ορεγκαΐρου») (η μετάφραση Γιαπωνέζικων τίτλων αποτελεί ζόρικη διαδικασία, οπότε μην δίνετε μεγάλη βάση στον τίτλο) από τον Γουάταρου Γουάταρι (渡航). Η σειρά επίσης έλαβε προσαρμογή “Anime” (ένα στυλ ιαπωνικών ταινιών και τηλεοπτικών κινουμένων σχεδίων, που συνήθως απευθύνονται και σε ενήλικες και σε παιδιά.) δύο κύκλων, στο οποίο μεγάλο μέρος της ιστορίας καλύπτεται.

Η ιστορία αυτή ακολουθεί τον πρωταγωνιστή, Χικίγκαγια Χάτσιμαν (比企谷 八幡), έναν απαθή μαθητή λυκείου με ναρκισσιστικές και (κάποιες φορές) μηδενιστικές τάσεις. Πιστεύει πως η χαρμόσυνη νεανική ζωή δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα ψέμα και όποιος πιστεύει αντίθετα κοροϊδεύει τον εαυτό του. Ως τιμωρία για την έκθεση στην οποία διακωμωδεί τις σύγχρονες κοινωνικές σχέσεις, η καθηγήτρια του Χάτσιμαν τον αναγκάζει να μπει στην λέσχη υπηρεσιών του σχολείου, της οποίας ο στόχος είναι να δώσει βοήθεια σε όποιον μαθητή χρειαστεί υποστήριξη. Εκεί γνωρίζει την εξαιρετικά έξυπνη, δημοφιλή αλλά και

ψυχρή Γιουκινოსίτα Γιουκίνο (雪ノ下 雪乃 (ゆきのした ゆきの)) και την μοντέρνα αλλά αφελή Γουιγκαχαμα Γουι (由比ヶ浜 結衣). Και από εκείνο το σημείο εξελίσσεται η ιστορία.

Το πράγμα στο οποίο πραγματικά ξεχωρίζει το «Ορεγκαϊρου» είναι στην οπτική γωνία του πρωταγωνιστή. Ο Χάτσιμαν είναι ένας πρακτικά μοναχικός μαθητής που περνάει μεγάλο μέρος της ημέρας του παραπονούμενος για την υποκρισία που συμφύεται στην σύγχρονη μαθητική ζωή και κοινωνία. Ξαφνικά όμως, βρίσκει τον εαυτό του σε κατάσταση όπου αναγκάζεται να αλληλεπιδράσει με τους χαρακτήρες που αναφέρθηκαν πιο πάνω, όσο προσπαθούν να βοηθήσουν τους συμμαθητές τους (με συνήθως ανορθόδοξους τρόπους).

Ένας άλλος λόγος που βρήκα τόσο ευχάριστη την εμπειρία ανάγνωσης του «Ορεγκαϊρου» είναι λόγω των πολλών και έξυπνων αναφορών (σε άλλα μυθιστορήματα, σε αστεία του ίντερνετ, σε φαινόμενα ποπ Ιαπωνικής κουλτούρας) που συμπεριλαμβάνει ο συγγραφέας. Προσωπικά πιστεύω πως ο Γουάταρου Γουατάρι υπάρχει ως ένας από τους πιο έξυπνους (ή πονηρούς, εξαρτάται πως θα το δει ο καθένας) συγγραφείς “Light Novel”, για τον παραπάνω λόγο.

Παρόλα αυτά όμως, το «Ορεγκαϊρου» φορτώνει μεγάλη συναισθηματική επιβάρυνση στον αναγνώστη, αφού εξερευνά τα θέματα της φιλίας, της μοναξιάς και του εφηβικού έρωτα σε ιδιαίτερο επίπεδο. Είναι απίθανα ρεαλιστικό. Μία ματιά να δώσει κανείς στη σύνοψη του μυθιστορήματος, θα υπόθετε πως δεν έχει «ιστορία» (δηλαδή μια διαδοχική σειρά εξέλιξης γεγονότων). Η υπόθεση αυτή θα ήταν λάθος. Έχει ιστορία. Μία ιστορία που οδηγείται από τους καλά-αναπτυγμένους χαρακτήρες. Στο «Ορεγκαϊρου» ακολουθούμε της προσπάθειες της λέσχης υπηρεσιών να λύσει τα αιτήματα των μαθητών. Τι το ιδιαίτερο έχουν όμως αυτά τα αιτήματα; Η απάντηση είναι τίποτα απολύτως. Σημασία έχει πως λύνει τα αιτήματα ο πρωταγωνιστής μας. Η άποψη που έχει ο Χάτσιμαν για την κοινωνία είναι δριμεία, ακατέργαστη. Κι όμως αποδεικνύεται απόλυτα σωστή. Αντίθετα, η άποψή του είναι τόσο ακριβής, δεν μπορεί κανείς να την αντικρούσει. Οι Γιουκίνο και Γουι προσπαθούν επίσης να λύσουν τα θέματα της λέσχης, αλλά στο τέλος, ο πρωταγωνιστής μας πάντα είναι αυτός που τα καταφέρνει (ακόμα και αν οι μέθοδοί του δεν είναι ιδανικοί).

Συμπερασματικά, το «Ορεγκάϊρου» αποτελεί απίθανα ρεαλιστικό αλλά ταυτοχρόνως ξεκαρδιστικό “Light Novel” που αξίζει πραγματικά να διαβάσει κάποιος που του κίνησε την περιέργεια η σύνοψη. Μπορεί να θεωρηθεί ως πρότυπο στην συγκεκριμένη περιοχή της λογοτεχνίας, κυρίως χάρη στον πρωταγωνιστή του (που προσωπικά θεωρώ έναν από τους καλύτερους γενικά χαρακτήρες από βιβλία που έχω διαβάσει.) Τέλος, θα συνιστούσα το «Ορεγκάϊρου» στον καθένα.

Με θερμούς χαιρετισμούς,

Απόλλωνας Νακόπουλος, μαθητής Α΄ Λυκείου του Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων

Αξιότιμη κυρία Ηλιάδη ,

Από τα βιβλία που διάβασα το καλοκαίρι, θα ήθελα να σας προτείνω να διαβάσετε το βιβλίο με τίτλο : “*ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ*” του Πλάτωνος με επιμέλεια – μετάφραση – σχόλια της κ. Ηλέκτρας Ανδρεάδη από τις εκδόσεις ΚΑΚΤΟΣ.

Το βιβλίο πραγματεύεται την απολογία του Σωκράτη στη δίκη του το 399 π.χ. όπου του είχε απαγγελθεί η κατηγορία ότι με τα μαθήματα που παρέδιδε διέφθειρε τους νέους, ότι εισήγαγε «καινά δαιμόνια», ότι πίστευε σε καινούργιους θεούς και ότι επηρέαζε αρνητικά την αντίληψη των νεαρών Αθηναίων. Οι τρεις κατηγοροι του Σωκράτη ήταν : ο άσημος τραγικός ποιητής Μέλητος, ο πλούσιος βυρσοδέψης Άνυτος και ο ρήτορας Λύκων.

Παρόλο που ο Μέλητος παρουσιάστηκε ως ο κύριος κατηγορος και κατέθεσε την καταγγελία, υποκινητής της δίκης ήταν ο Άνυτος, που είχε μεγάλη πολιτική επιρροή στην Αθήνα. Ο Άνυτος φαίνεται πως είχε προσωπικά, γιατί ο φιλόσοφος τον είχε επικρίνει που δεν άφησε τον γιο του να ασχοληθεί με τη φιλοσοφία και τον έβαλε στο επάγγελμά του. Μετά την καταγγελία ορίστηκε η ημερομηνία της δίκης του Σωκράτη και ανακοινώθηκε στην αγορά. Το λαϊκό δικαστήριο, εν ονόματι Ηλιαία, που αποτελούνταν από 6000 μέλη κλήρωνε 600 άντρες άνω των 30 ετών από τις 10 αθηναϊκές φυλές. Στη δίκη του Σωκράτη οι δικαστές ήταν 500. Ακόμα και όταν ο ίδιος ο ρήτορας Λυσίας προσφέρθηκε να γράψει την απολογία του Σωκράτη αυτός δεν δέχτηκε βοήθεια. Βέβαια, ούτε ο ίδιος

ο Σωκράτης ετοίμασε κάποιο γραπτό κείμενο, γιατί, όπως έλεγε, το δαιμόνιό του τον απέτρεπε. Στους φίλους του, που ανησυχούσαν, έλεγε ότι δεν χρειαζόταν να γράψει τίποτα, γιατί ολόκληρη τη ζωή του προετοίμαζε την απολογία του, με τον τρόπο ακριβώς όπως έζησε, μη βλέποντας κανέναν. Ο Σωκράτης παρουσιάστηκε στο δικαστήριο ατάραχος και κράτησε περήφανη και προκλητική στάση, που ίσως να επηρέασε αρνητικά τους δικαστές του. Μετά τις αγορεύσεις των κατηγοριών, πήρε τον λόγο και απολογήθηκε. Μετά επακολούθησε ψηφοφορία, όπου πρέπει να ψήφησαν 260 υπέρ της ενοχής και 230 κατά. Μετά την ενοχοποιητική απόφαση ο Σωκράτης ανέβηκε και πάλι στο βήμα για να προτείνει, σύμφωνα με το δικαστικό έθιμο, την ποινή που ζητούσε ο ίδιος να του επιβληθεί. Ο νόμος δεν όριζε ποινή για το αδίκημα για το οποίο δικαζόταν ο Σωκράτης. Ο Σωκράτης δήλωσε ότι μια ποινή πιστεύει ότι του αξίζει πραγματικά, η σίτιση στο Πρυτανείο, η μεγαλύτερη τιμή που επιφύλασσε το Αθηναϊκό Κράτος στους ευεργέτες του. Στο τέλος, πάντως, σύμφωνα με την *'ΑΠΟΛΟΓΙΑ'* του Πλάτωνος, ζήτησε να του επιβληθεί πρόστιμο τριάντα μνων το οποίο θα πλήρωναν οι φίλοι του. Ακολούθησε μια δεύτερη ψηφοφορία όπου με πολύ περισσότερους ψήφους καταδικάστηκε σε θάνατο. Μέχρι να τελειώσουν οι διάφορες διαδικασίες και να τον οδηγήσουν στη φυλακή, ο Σωκράτης μιλάει και πάλι σε όσους εξακολουθούν να βρίσκονται εκεί. Τους εξηγεί γιατί δεν φοβάται το θάνατο και τους αποχαιρετάει με τα συγκλονιστικά λόγια «Αλλά τώρα πια είναι ώρα να φύγουμε, εγώ για να πεθάνω, και εσείς για να ζήσετε. Ποιοι από εμάς πηγαίνουν σε καλύτερο μέρος, κανείς δεν ξέρει παρά μόνο ο Θεός».

Η *'ΑΠΟΛΟΓΙΑ'* του Πλάτωνος δεν περιλαμβάνει φυσικά αυτούσια τα λόγια του Σωκράτη, το περιεχόμενό της όμως δεν πρέπει να απέχει πολύ από όσα πραγματικά έλαβαν χώρα.

Ο Σωκράτης υπήρξε μοναδική φυσιογνωμία, κάτι σαν πρότυπο φιλοσόφου ανά τους αιώνες, ενσαρκώνοντας τον τύπο του ιδανικού φιλοσόφου, αδιαφορώντας συγχρόνως για τα υλικά αγαθά και τις καθημερινές φροντίδες, ασχολούμενος μόνο με ανώτερα πράγματα. Κατά τη διάρκεια της δίκης του δεν θέλησε να αντιπροτείνει την ποινή της εξορίας, γιατί δεν τον ενδιέφερε η ζωή μακριά από την πόλη του και του φίλους του, και την παραμονή του θανάτου του δεν δέχθηκε να δραπετεύσει, γιατί δεν θεώρησε σωστό να παραβεί τους νόμους της

πατρίδας του που τον είχαν καταδικάσει σε θάνατο. Η ζωή και ο θάνατος του Σωκράτη αποτελούν σπάνιο παράδειγμα συνέπειας με τη διδασκαλία του, καθώς κανείς δεν βρέθηκε ποτέ να τον κατηγορήσει για κάτι ταπεινό ή ιδιοτελές. Οι αντιρρήσεις των εχθρών του ήταν σε άλλο επίπεδο, τους ανησυχούσαν δηλαδή οι ιδέες του και η επιρροή που ασκούσε στους νέους.

Ο ίδιος ο Σωκράτης δεν έγραψε τίποτε, και οτιδήποτε γνωρίζουμε για αυτόν το ξέρουμε από τους μαθητές του, κυρίως από τον μεγαλοφυή Πλάτωνα, τον οποίο επηρέασε πάρα πολύ το τραγικό τέλος του επί εννέα έτη Δασκάλου του, σε τέτοιο σημείο ώστε η δίκη και ο θάνατος του Σωκράτη να αποτελέσουν τον άξονα, γύρω από τον οποίο κινούνται πέντε πλατωνικά έργα (*Η Απολογία*, *Ο Θεαίτητος*, *Ο Ευθύφρων*, *Ο Κρίτων* και *ο Φαίδων*)

Με εκτίμηση, ο μαθητής σας

Στέργιος Μπραζιτικός (Α2) Λυκείου του Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων

Θέμα: «Γράψε μια επιστολή την οποία θα αποστείλεις με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στη φιλόλογο καθηγήτριά σου της έκφρασης έκθεσης στην οποία θα της παρουσιάζεις και παράλληλα θα της συστήνεις ένα βιβλίο που διάβασες στην διάρκεια του καλοκαιριού το οποίο σε εντυπωσίασε.(έκταση από 450-500 λέξεις).

Τρίκαλα, 26-09-2016

Αγαπητή κυρία Ηλιάδη,

Θα ήθελα να σας παρουσιάσω ένα από τα ωραιότερα βιβλία που έχω διαβάσει έως τώρα, την «Τρίτη Πράξη» του συγγραφέα Richard Romanus. Μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, καθώς το διάβαζα, σε μία από τις ομορφότερες παραλίες της Σκιάθου, όπου εκεί σε αυτό το νησί κάνω τις διακοπές μου τα τελευταία χρόνια. Το επέλεξα από την βιβλιοθήκη του ξενοδοχείου, όπου έμενα με τους γονείς μου. Μου κίνησε το

ενδιαφέρον, αφού διαπίστωνα ότι αναφέρεται στο ίδιο το νησί και επίσης το γεγονός ότι συγγραφέας και πρωταγωνιστής είναι το ίδιο πρόσωπο.

Ένα πρόσωπο πολυταλαντούχο, λιβανέζικης καταγωγής γεννημένο στο Βερμόντ των ΗΠΑ. Ένας καλλιεργημένος άνθρωπος με πτυχίο Φιλοσοφίας και σπουδές στη Νομική. Ηθοποιός, σεναριογράφος και μουσικοσυνθέτης αμέτρητων ταινιών, θεατρικών έργων και τηλεοπτικών σειρών.

Πρόκειται για έναν ηθοποιό με χαρακτηριστικούς ρόλους δίπλα σε σημαντικούς ηθοποιούς και σκηνοθέτες και τη γυναίκα του βραβευμένη ενδυματολόγο και παραγωγό. Ο Richard και η Άνθρα, είναι ένα επιτυχημένο ζευγάρι του Χόλυγουντ και αποφασίζουν να ζήσουν την «Τρίτη Πράξη» της ζωής τους εκπληρώνοντας τα παραγκωνισμένα όνειρά τους. Έτσι λοιπόν, πουλάνε το σπίτι τους στο Λος Άντζελες και μαζί με τον σκύλο τους Γκούιντο και 22 κούτες ξεκινούν να βρουν τον παράδεισο.

Πρώτη τους στάση είναι η Σκιάθος, όπου εκεί αυτοί οι δύο χολιγουντιανοί τύποι έρχονται αντιμέτωποι με τον κυκεώνα της ελληνικής γραφειοκρατίας, την ιδιότυπη αίσθηση του χρόνου στην Ελλάδα, αλλά και...την κατσικά του γείτονα που μασουλάει τις τριανταφυλλιές τους. Και στον αντίποδα, υπάρχει η αθώτητα και η γενναιοδωρία των κατοίκων του νησιού. Στο νησί της Σκιάθου ο ίδιος και η Άνθρα ξαναβρίσκουν κομμάτια του εαυτού τους που είχαν χάσει στους φρενήρεις ρυθμούς του Χόλυγουντ.

Διαβάζοντάς το αισθάνεται κανείς ενθουσιασμό για την τόσο τολμηρή απόφασή τους, μια απόφαση ζωής. Η αφήγηση του Richard Romanus είναι τόσο θεατρική και άμεση, αλλά και γεμάτη χιούμορ που σε κάνει να ευαισθητοποιείσαι, αλλά και συγχρόνως να συγκινείσαι με όλη αυτή την εσωτερική περιπλάνηση των δύο αυτών ανθρώπων. Σε συναρπάζει, καθώς αισθάνεσαι ότι τους ακολουθείς κι εσύ στο γοητευτικό τους αυτό ταξίδι.

Σας το συνιστώ ανεπιφύλακτα να το διαβάσετε κάποια στιγμή. Θα διαπιστώσετε ότι η φρέσκια ματιά αυτού του ζευγαριού πάνω στην Ελλάδα και τους Έλληνες, μας προσφέρει μια ευκαιρία να επανεκτιμήσουμε την αξία του τόπου μας σε αυτή τη δύσκολη εποχή που διανύουμε.

Με εκτίμηση,
η μαθήτριά σας,
Αναστασία Χώτου,
μαθήτριά Α2 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων.

Αγαπητή κυρία Ηλιάδη,

Σας στέλνω αυτό το e-mail για να σας παραδώσω την εργασία που μας είχατε ζητήσει, να σας περιγράψουμε το αγαπημένο μας βιβλίο. Το δικό μου ονομάζεται "Από την Εγόπολη στην Εσύπολη". Η συγγραφέας του είναι η Μυρσίνη Βιγγοπούλου.

Η ιστορία αρχίζει όταν ένα μικρό παιδί ο Πείσμονας κάτοικος της Εγόπολης ξεκινά να βρει μια άγνωστη ως τότε πόλη, την Εσύπολη. Το μοναδικό του εφόδιο είναι η συμβουλή της βασίλισσας της Εγόπολης, να βάζει πάντα μπροστά το ΕΓΩ του. Δυστυχώς όμως αυτή η συμβουλή μόνο σε μπελάδες θα τον οδηγήσει και στον δρόμο του θα συναντήσει αμέτρητα εμπόδια μεγάλης δυσκολίας. Για καλή του τύχη θα συναντήσει έναν παππούλη, τον Άγιο Παΐσιο, ο οποίος θα του εξηγήσει για ποιο λόγο συναντά τόση δυσκολία στο δρόμο του. Επιπλέον, θα του πει ότι για να μπει στην Εσύπολη θα χρειαστεί να μικρύνει το ΕΓΩ του και να κάνει καλούς λογισμούς. Η αγωνία όλο και μεγαλώνει καθώς ο Πείσμονας ξεκινά το καινούριο του ταξίδι.

Είναι αλήθεια πως έχω διαβάσει αυτό το βιβλίο πάνω από πέντε φορές και κάθε φορά που το διαβάζω νιώθω διαφορετικά συναισθήματα. Διότι μέσα από τις σελίδες του μας διδάσκει ότι όσο πιο μεγάλος είναι ο εγωισμός μας τόσο λιγότερο αρεστοί θα είμαστε στους υπόλοιπους ανθρώπους. Αντιθέτως, όσο περισσότερο ταπεινοί είμαστε τόσο όλοι θα είναι φίλοι μας και πάντα θα νιώθουμε υπέροχα. Παράλληλα, θα έχουμε την ευλογία του Θεού. Κάθε φορά που το διαβάζω μου θυμίζει πως πρέπει και εγώ να κάνω μία προσπάθεια να γίνω καλύτερος άνθρωπος. Και πιστεύω πως κάποτε αυτή η προσπάθεια θα πετύχει και θα με βοηθήσει στην καθημερινή μου ζωή.

Συνοψίζοντας, αυτό το βιβλίο έχει ιδιαίτερα γνωρίσματα και αξίζει να το διαβάσετε. Μάλιστα μόλις έμαθα ότι βγήκε και η συνέχεια του πρώτου

τεύχους έτρεξα πρώτος να το αγοράσω. Είναι και αυτό ένα ευχάριστο βιβλίο που θα ικανοποιήσει και τον πιο δύσκολο αναγνώστη. Σας το προτείνω ανεπιφύλαχτα.

Με εκτίμηση,

Ο μαθητής σας

**Γεώργιος Καλούτσας, μαθητής του α1 Γυμνασίου του Μουσικού
Σχολείου Τρικάλων**

Γράψε μια επιστολή (με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο) στη φιλόλογο καθηγήτριά σου της Νεοελληνικής Γλώσσας, στην οποία θα παρουσιάζεις το αγαπημένο σου βιβλίο, προσπαθώντας παράλληλα να την πείσεις να το διαβάσει κι αυτή. (Έως 300 με 400 λέξεις).

Αξιοσέβαστη κυρία Ηλιάδη,

Σας γράφω αυτό το γράμμα για να σας παρουσιάσω το αγαπημένο μου βιβλίο.

Το βιβλίο ονομάζεται Century **Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ** των εκδόσεων Διόπτρα και ο συγγραφέας του είναι ο Pierdomenico Baccalario_(P.D. Baccalario).Το βιβλίο έχει ως θέμα ένα μυστικό το οποίο μεταδίδεται από στόμα έφηβου σε αντί έφηβου κάθε 100 χρόνια. Μόλις έχουν περάσει 100 χρόνια και έφτασε η ώρα να επιλεγούν οι έφηβοι. Μετά τη Ρώμη και τη Νέα Υόρκη, η πρόκληση συνεχίζεται στο Παρίσι, την Πόλη του Ανέμου.

Η ιστορία αρχίζει στη Σαγκάη, όταν μια, εν όψει, νεαρή κυρία, η Ζωή διηγείται σε ένα νεαρό κύριο το μυστικό. Το Century. Υπάρχουν Τέσσερις Σοφοί οι οποίοι έχουν το δικαίωμα της μακροζωίας, εφόσον κρατήσουν το μυστικό κρυφό για 100 χρόνια. Αφού το μεταφέρουν, μπορούν επιτέλους να πεθάνουν. Η Ζωή είναι πλέον πάνω από 100 χρονών και ήρθε η ώρα της να το μεταδώσει.

Έξι χρόνια μετά την τελευταία συνάντησή τους στη Νέα Υόρκη, τα τέσσερα παιδιά ξανασυναντιούνται στο Παρίσι στο σπίτι της Μιστράλ. Οι υπόλοιποι τρεις είναι ο Χάρβι από τη Νέα Υόρκη, η Ηλέκτρα από τη Ρώμη και ο Σεγκ από τη Σαγκάη. Μαζί με αυτούς έχει έρθει και ο Ερμής ο συνοδός του Χάρβι.

Πέντε σβούρες με συγκεκριμένα σημάδια, όπως το ασφαλέστερο σημείο στο Παρίσι ή με το σημείο όπου μπορεί να υπάρξει μια ακόμα καινούργια σβούρα, περιμένουν τα πέντε παιδιά για να τις ρίξουν πάνω στον χάρτη. Ένα περίεργο ρολόι το οποίο δεν δείχνει την ώρα χρησιμεύει, ώστε να ανακαλύψουν κάτι σημαντικό, αλλά και δύο αντικείμενα από τις δυο προηγούμενες πόλεις. Το Δαχτυλίδι της Φωτιάς, που είναι ένας καθρέφτης από τη Ρώμη και το πέτρινο αστέρι, που είναι κομμάτι από κομήτη που έπεσε στη Σιβηρία, από την Νέα Υόρκη.

Η ιστορία εξελίσσεται στα στενά σοκάκια του Παρισιού. Οι προδοσίες, οι απαγωγές, οι ανακαλύψεις, τα ανατρεπτικά γεγονότα και οι άγνωστοι που τελικά βοηθάνε κατά κάποιο τρόπο τα παιδιά εξελίσσονται μέσα στο βιβλίο και κάνουν την ιστορία πιο ελκυστική και ενδιαφέρουσα.

Προσωπικά, πιστεύω πως θα άξιζε να διαβάσετε αυτό το βιβλίο επειδή κάποια γεγονότα όπως μια απαγωγή στην αρχή περίπου του βιβλίου γίνονται στην πραγματικότητα, αλλά και γιατί άμα αρχίσεις το βιβλίο, μετά θες να δεις την συνέχεια. Αυτό μπορείτε να το επαληθεύσετε όταν διαβάσετε το βιβλίο.

Κάποια στιγμή στην αρχή δεν θα καταλάβετε κάποια πράγματα, αλλά θα τα καταλάβετε στην συνέχεια. Προτείνω σε όλους να αναγνώσουν αυτό το βιβλίο και δεν θα το μετανιώσουν!!!

Αν πάρετε αυτό το βιβλίο, ή ένα οποιαδήποτε βιβλίο της σειράς, πείτε μου σας παρακαλώ αν σας άρεσε.

Με τους γεμάτους σεβασμό χαιρετισμούς μου,

Ο μαθητής σας της Α'1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων,

Αργύρης Βουτσάς

Καλησπέρα κυρία Ηλιάδη,

Αποφάσισα να σας γράψω για ένα βιβλίο που διάβασα πρόσφατα και το οποίο μου άρεσε πολύ και με εντυπωσίασε ιδιαίτερα. Πρόκειται για «Το πιο γλυκό ψωμί» που είναι ένα λαϊκό παραμύθι διηγηματικού ή κοσμικού τύπου και αναφέρεται σε περιπέτειες ανθρώπων χωρίς υπερφυσικά στοιχεία.

Το βιβλίο παρουσιάζει τη ζωή ενός πλούσιου βασιλιά ο οποίος έπασχε από ανορεξία και κανείς από όσους τον επισκέφτηκαν δεν μπόρεσε να τον γιατρέψει. Όσπου μια μέρα πήγε να τον δει ένας σοφός γέροντας ο οποίος κατάλαβε ότι η αιτία της ανορεξίας του ήταν το ψωμί του παλατιού, το οποίο δεν ήταν γλυκό. Τότε ο βασιλιάς διέταξε τους φουρνάρηδες του παλατιού να παρασκευάσουν γλυκό ψωμί. Εκείνοι όμως προσπαθούσαν μάταια. Βλέποντας λοιπόν ο βασιλιάς τις άκαρπες προσπάθειες των φουρνάρηδων να φτιάξουν το ψωμί που ζητούσε, δέχτηκε να υποβληθεί ο ίδιος σε μια τριήμερη κοπιαστική δοκιμασία για την παρασκευή ψωμιού. Έτσι μαζί με το γέροντα αλώνισε, ζύμωσε και φουρνάρισε το ψωμί. Αφού έκανε όλα αυτά, έτσι όπως ήταν κουρασμένος και νηστικός άρχισε να τρώει το ψωμί που έφτιαξε ο ίδιος με τα χέρια του. Με αυτό τον τρόπο λοιπόν ο βασιλιάς γιατρεύτηκε, σταμάτησε να διαμαρτύρεται για όλα, άρχισε να ασχολείται με τα θέματα του παλατιού και έγινε ένας καλός βασιλιάς.

Θα σας πρότεινα ανεπιφύλακτα να διαβάσετε το συγκεκριμένο βιβλίο για πολλούς λόγους. Ο κυριότερος από τους οποίους είναι τα ηθικά μηνύματα που περνάει. Μέσα από αυτό καταλαβαίνουμε ότι ο άνθρωπος πρέπει να κοπιάσει και να εργαστεί ο ίδιος για να εκτιμήσει τα αγαθά που έχει. Επιπλέον το κείμενο φανερώνει ότι το ψωμί που είναι το βασικό είδος διατροφής των ανθρώπων κερδίζεται με πολύ κόπο. Ένας ακόμη λόγος για τον οποίο θα σας συνιστούσα να το διαβάσετε είναι το ότι χρησιμοποιεί γλώσσα απλή και λιτή με πολλά λαϊκά στοιχεία και έτσι γίνεται απόλυτα κατανοητό στον αναγνώστη. Τέλος ο συγγραφέας χρησιμοποιεί πολλές παρομοιώσεις, μεταφορές, εικόνες και διάλογο τα οποία κάνουν το κείμενο παραστατικό και προσελκύουν κάποιον να το διαβάσει.

Ελπίζω να το διαβάσετε σύντομα και περιμένω την γνώμη σας.

Με εκτίμηση,

Γεωργία Δουλοπούλου,
μαθήτρια του α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

Προς:

Κα. Αμαλία Ηλιάδη

Καθηγήτρια Μουσικού

Σχολείου Τρικάλων

Τρίκαλα 9 Οκτωβρίου 2016

Αξιότιμη κυρία Ηλιάδη,

Σας στέλνω αυτήν την επιστολή για να πραγματοποιήσω την εργασία που μου αναθέσατε. Φαντάζομαι πως σίγουρα σας αρέσει να διαβάσετε βιβλία. Ουσιαστικά αυτό είναι και το επάγγελμά σας, φιλόλογος. Στόχος μου είναι λοιπόν να προσπαθήσω να σας πείσω να διαβάσετε και εσείς ένα από τα αγαπημένα μου καθώς και ένα από τα πιο συναρπαστικά βιβλία. «Το καπλάνι της βιτρίνας». Ένα πραγματικά συγκινητικό βιβλίο με διδακτική και περιπετειώδη υπόθεση, ένα βιβλίο που αξίζει να το διαβάσουν όλοι, μικροί και μεγάλοι.

Το βιβλίο αυτό είναι γραμμένο από την γνωστή συγγραφέα, Άλκη Ζέη και εκδόθηκε πρώτη φορά το 1963. Έκανε μεγάλη επιτυχία από το 1974 και μετά ξεπερνώντας συνολικά σε πωλήσεις τα 250.000 αντίτυπα. Το βιβλίο εξακολουθεί να γοητεύει το αναγνωστικό κοινό ακόμα και σήμερα, καθώς έχει μεταφραστεί σε 23 διαφορετικές ξένες γλώσσες και έχει εκδοθεί 37 φορές. Πρόκειται για το πρώτο δημοσιευμένο μυθιστόρημα της συγγραφέα που την καταξίωσε στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ενώ παραμένει ευπώλητο ακόμα και σήμερα.

Η υπόθεσή του είναι πράγματι εντυπωσιακή και σε ταξιδεύει στον χρόνο, μιας και αναφέρεται σε μια παλιά εποχή που τίποτα δεν ήταν ίδιο με σήμερα. Πιο συγκεκριμένα η ιστορία του διαδραματίζεται στην Σάμο το 1936. Ηρωίδες του δύο μικρά κορίτσια, η Μέλια (Μέλισσα) και η Μυρτώ που συναντούν μια μεγάλη περιπέτεια, καθώς έχουν βαλσαμωμένο στο σαλόνι τους ένα καπλάνι (τίγρη στα αρχαία ελληνικά) για το οποίο τους λέει πολλές και διάφορες ιστορίες, άλλοτε αληθινές και

άλλοτε όχι, ο ξάδερφός τους ο Νίκος που είναι φοιτητής στην Αθήνα και τον συναντούν κάθε καλοκαίρι στις διακοπές τους. Εκείνο το καλοκαίρι όμως θα μείνει αξέχαστο στα δύο κορίτσια και στους φίλους τους, καθώς θα συμβούν πράγματα που ούτε οι ίδιες είχαν καν φανταστεί... Τι είχε συμβεί στην πιστή τους υπηρέτρια Σταματίνα, από πού ερχόταν, ποιο ήταν το αληθινό της παρελθόν και τι θα προκαλούσε στην οικογένεια; Ποιες ήταν οι αρχαίες ιστορίες που ήξερε ο παππούς και γιατί σημάδεψαν τα δύο μικρά κορίτσια; Τι συμβαίνει ξαφνικά στο καπλάνι που αλλάζει ριζικά την ζωή όλων; Τι μαθαίνει ο Νίκος που ξαφνιάζει τους πάντες;

Όλα αυτά τα ερωτήματα θα σας λυθούν μόνο αν διαβάσετε και εσείς αυτό το βιβλίο. Ένας από τους λόγους που σας το προτείνω είναι διότι είναι πάρα πολύ συγκινητικό. Με τα συναισθήματα που προφανώς θα σας προκαλέσει, θέλει να περάσει ένα μήνυμα (που ίσως για πολλούς είναι αδιάφορο). Ότι κάποιος πρέπει να ζει το τώρα και να μην κοιτάει μόνο το μέλλον, γιατί μέχρι τότε, πολλά μπορούν να συμβούν, πολλά μπορούν να αλλάξουν.

Λοιπόν, όπως σας ανέφερα και πιο πριν είναι ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί και, αν δεν το έχετε ήδη διαβάσει, θα νιώσω μεγάλη ικανοποίηση εάν σας παροτρύνω τελικά να το κάνετε.

Με εκτίμηση:

Σοφία Κατσιρέα

μαθήτριά της Α1 γυμνασίου

Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

Γράψε μια επιστολή στην φιλόσοφο-φιλόλογο καθηγήτριά σου της νεοελληνικής γλώσσας, στην οποία θα παρουσιάζεις το αγαπημένο σου βιβλίο, προσπαθώντας παράλληλα να την πείσεις να το διαβάσει και αυτή. Το κείμενο να έχει έκταση 300-500 λέξεις.

Αξιοσέβαστη κ. Ηλιάδη,

Σας αποστέλλω αυτό το γράμμα, για την εργασία που μας βάλατε, με θέμα την περιγραφή του αγαπημένου μας εξωσχολικού βιβλίου.

Πρόκειται για ένα λογοτεχνικό βιβλίο γεμάτο αισιοδοξία. Συγκεκριμένα θα σας μιλήσω για την Πολυάννα, της Eleanor Hodgeman Porter μιας μεγάλης συγγραφέα μυθιστορημάτων.

Η Πολυάννα, ένα κοριτσάκι, χάνει και τους δυο γονείς της σ' ένα μοιραίο δυστύχημα. Ο πατέρας της δεν είχε κανένα συγγενικό πρόσωπο και η μητέρα της είχε απομακρυνθεί από την οικογένειά της σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών, διότι δεχόταν κριτική από την οικογένειά της για το επάγγελμα του συντρόφου της, (πάστορας). Μαζί έκαναν πολλά παιδιά αλλά κανένα από αυτά δεν κατάφερε να επιζήσει, έως ότου λίγα χρόνια πριν έφεραν στον κόσμο την Πολυάννα. Το όνομά της το απέκτησε από τις δύο πολυαγαπημένες αδελφές της μητέρας της (Πόλυ και Άννα), τις οποίες ποτέ όμως δεν τις είχε γνωρίσει.

Το μικρό κοριτσάκι έτσι φιλοξενείται προσωρινά σ' ένα ορφανοτροφείο, έως ότου να βρεθεί κάποιο συγγενικό της πρόσωπο, διαφορετικά θα περάσει σε διαδικασία υιοθεσίας. Έτσι, μετά από περίπου μια εβδομάδα, βρέθηκε μία από τις θείες της, η δεσποινίς Πόλυ, μια σχετικά ιδιότροπη γυναίκα που είχε μάθει να ζει με ηρεμία και χωρίς καμία επαφή με τον έξω κόσμο.

Όταν έμαθε για την ανιψιά της θύμωσε, ούρλιαξε, έγινε έξω φρενών. << Μα είναι αδύνατον! Ένα μικρό παιδί στο σπίτι σημαίνει φασαρία, μελάδες >>, έλεγε. Φυσικά όμως δεν μπορούσε να μην την δεχτεί, θεωρούσε καθήκον της να το κάνει. Έτσι ξεκίνησε την διαδικασία υιοθεσίας, σκεπτόμενη ότι είναι η μόνη πρώτου βαθμού συγγένειας της μικρής.

Αφού ολοκληρώθηκε η διαδικασία λοιπόν, μετά από κάποιο διάστημα, η Πολυάννα βρήκε ένα ζεστό περιβάλλον κοντά σε δικό της άνθρωπο, όπως εκείνη πίστευε. Σύντομα όμως όλα άλλαξαν. Η θεία της, της φερόταν πολύ άσχημα. Ενώ υπήρχε ένα μεγάλο σπίτι με τόσα υπνοδωμάτια, εκείνη της παραχώρησε την μικρή και κρύα σοφίτα.

Η πρωταγωνίστρια του βιβλίου μας όμως, γρήγορα προσαρμόστηκε στο καινούργιο της περιβάλλον. Κέρδισε τις καρδιές όλων, τους έμαθε να παίζουν << το παιχνίδι της χαράς >>, που της είχε μάθει ο πατέρας της, για μπορεί να ξεπερνάει τις δυσκολίες και τις στερήσεις.

Τα χρόνια πέρασαν και η Πολυάννα μεγάλωσε. Μια μέρα, καθώς επέστρεφε από το σχολείο της, είχε ένα σοβαρό ατύχημα που παραλίγο να της στοιχίσει όλη της την ζωή, όταν έπεσε πάνω της ένα αυτοκίνητο και την άφησε ανάπηρη.

Η θεία της σοκαρίστηκε με το ατύχημα και πρώτη φορά κύλισαν δάκρυα από τα μάτια της για την Πολυάννα. Την πήγε στους καλύτερους γιατρούς, μα κανείς δεν έλυσε το πρόβλημα της πρωταγωνίστριας, παρά μόνο μετά από χρόνια ένας γιατρός-επιστήμονας, κατάφερε να βρει τον

τρόπο με τον οποίο η Πολυάννα θα μπορούσε να ξανά περπατήσει. Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα, καθώς ο γιατρός ήταν πρώην σύντροφος της θείας Πόλυ. Βοηθώντας την Πολυάννα να περπατήσει, ήθελε σαν ανταμοιβή αυτού του γεγονότος να τον παντρευτεί η θεία της. Εκείνη κάνοντας για άλλη μία φορά το καθήκον της, δέχτηκε να τον παντρευτεί .

Με τον καιρό όλα άλλαξαν, η Πολυάννα περπάτησε και η θεία της απέκτησε έναν σύντροφο στο πλευρό της που την έκανε τρυφερή και γλυκιά όσο ποτέ άλλοτε.

Αξίζει να αφιερώσετε λίγο χρόνο διαβάζοντας αυτό το σπουδαίο βιβλίο, διότι πρόκειται για μια ανθρώπινη ιστορία γεμάτη συναισθήματα και δράση.

Με εκτίμηση,
**Αργυροπούλου Ηλιάννα, μαθήτρια α1 Γυμνασίου του Μουσικού
Σχολείου Τρικάλων.**

Αξιοσέβαστη κυρία Ηλιάδη,

Σας γράφω αυτή την επιστολή για να σας παρουσιάσω το αγαπημένο μου βιβλίο. Προσωπικά λατρεύω να διαβάζω βιβλία, κυρίως λογοτεχνικά και κάθε άλλου είδους, όπως ιστορικά ,αστυνομικά νουβέλες κ.α. Πιο συγκεκριμένα, προτιμώ να διαβάζω βιβλία τα οποία έχουν θέμα τη καθημερινή ζωή των ανθρώπων στη σύγχρονη εποχή και στα παλαιότερα χρόνια. Διαβάζοντας τέτοιου είδους βιβλία μαθαίνω τον τρόπο ζωής των ανθρώπων, αλλά πληροφορούμαι επίσης και για τον πολιτισμό και την κουλτούρα κάθε λαού.

Το βιβλίο που αποφάσισα να σας παρουσιάσω ονομάζεται "Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν" της Μπέτυ Σμιθ, μιας σπουδαίας συγγραφέα από την Αμερική ,η οποία γεννήθηκε το 1896.

Το βιβλίο αυτό είχα την ευκαιρία να το διαβάσω φέτος το καλοκαίρι. Οφείλω να ομολογήσω ότι αυτό το βιβλίο με συνεπήρε και ήταν από τα πιο ενδιαφέροντα και συναρπαστικά μυθιστορήματα που έχω διαβάσει!

Η πλοκή του βιβλίου είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα. Αναφέρεται στην ιστορία μιας οικογένειας του Μπρούκλιν στη δεκαετία του 1920. Η εντεκάχρονη Φράνσι μαζί με την οικογένειά της ζει σε μια φτωχογειτονιά του Μπρούκλιν. Η μητέρα της ξενοδολεύει, ο πατέρας της ταλανίζεται από την ανεργία και ο Νίλι ο μικρός της αδερφός προσπαθεί να εκπληρώσει τα όνειρα που κάνει για αυτόν η μητέρα του, να σπουδάσει και να γίνει κάποια μέρα σπουδαίος γιατρός. Η οικογένεια αυτή αντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες , αλλά δε παύει να πιστεύει σε ένα καλύτερο αύριο. Η Φράνσις λατρεύει τον πατέρα της περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο. Δυστυχώς όμως λόγω μιας αρρώστιας χάνει τη ζωή

του και τα πράγματα δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο. Στο τέλος όμως όλα βρίσκουν τον δρόμο τους...

Είναι ένα μυθιστόρημα το οποίο μας δείχνει το πώς ζούσαν οι άνθρωποι στις αρχές του προηγούμενου αιώνα. Τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν και τα όνειρά τους για το μέλλον. Σας προτείνω αυτό το βιβλίο ανεπιφύλακτα. Είμαι σίγουρη πως θα σας αρέσει πολύ και μπορεί επίσης και να σας συγκινήσει. Είναι ένα θαυμάσιο έργο το οποίο πρέπει ο καθένας να διαβάσει για να συνειδητοποιήσει τις διαφορές του τότε και του τώρα.

Ελπίζω να σας άρεσε η παρουσίαση που έκανα και να διαβάσετε αυτό το τόσο υπέροχο μυθιστόρημα.

Με εγκάρδιους χαιρετισμούς,
Κατερίνα Βασδέκη, μαθήτρια του α1 Γυμνασίου του Μουσικού
Σχολείου Τρικάλων.

Καλησπέρα αγαπητή κα Ηλιάδη,

σας στέλνω αυτό το e-mail για σας παρουσιάσω το αγαπημένο μου βιβλίο. Το διάβασα το καλοκαίρι και μου άρεσε πολύ. Λέγεται "Το ημερολόγιο ενός σπασίκλα" και ο συγγραφέας του λέγεται Τζεφ Κίνι.

Το βιβλίο μιλάει για ένα παιδί της ηλικίας μου, που μόλις έχει τελειώσει το δημοτικό και ξεκίνησε την Α Γυμνασίου. Ο ήρωας Γκρεγκ Χέφλι μοιάζει μικροσκοπικός μπροστά στα παιδιά της Β' και Γ' Γυμνασίου και παρόλο που νιώθει μικρός, δεν διστάζει να τα βγάλει πέρα και με μεγαλύτερα παιδιά. Οι μεγαλύτεροι κάνουν αταξίες που μετά τις φορτώνουν στους μικρότερους. Κάποια στιγμή γίνεται μια ζημιά στο σχολείο και κατηγορούν τον ίδιο. Πλησιάζουν Χριστούγεννα και ξεσπάει μια χιονοθύελλα και όλοι κλείνονται στα σπίτια τους. Χαίρεται γιατί έτσι γλιτώνει την τιμωρία αλλά ξέρεi ότι μετά τα Χριστούγεννα θα πρέπει να επιστρέψει στο σχολείο και να αντιμετωπίσει την διευθύντρια και να δεχτεί τις συνέπειες. Από τη μια φοβάται και από την άλλη θέλει να επιστρέψει για να βρει τον ένοχο και να γλιτώσει την τιμωρία γιατί είναι αθώος. Μετά από πολλά αστεία γεγονότα, η αλήθεια αποκαλύπτεται και ο Γκρεγκ, το πρωτάκι, την γλιτώνει.

Μου άρεσε πολύ αυτό το βιβλίο γιατί ο ήρωας είναι στην ηλικία μου και έχει κι αυτός τις ίδιες ανησυχίες με εμένα. Προσπαθεί να συνηθίσει το νέο σχολείο, να δεθεί με τους νέους συμμαθητές και να περνάει ωραία. Όλα αυτά τα παρουσιάζει με πολύ αστείο τρόπο. Το βιβλίο είναι σαν comic, δεν είναι όλες οι σελίδες γεμάτες κείμενα. Έχει και κείμενα και αστεία σκίτσα με διαλόγους.

Σας προτείνω να το διαβάσετε κι εσείς γιατί είναι ευχάριστο και καθόλου βαρετό. Επιπλέον θα δείτε τον τρόπο που σκεφτόμαστε και πως

νιώθουμε. Μιλάει για το μπούλινγκ, για το διαδίκτυο , τα ηλεκτρονικά παιχνίδια κ.α. Είναι πράγματα που αφορούν όλα τα παιδιά της ηλικίας μου. Ελπίζω να σας αρέσει.

Με σεβασμό
ο μαθητής σας

Μάριος Θώδης, α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων.

Αξιότιμη κυρία Ηλιάδη,

“ΕΥ-ΠΟ; ΛΥ-ΠΟ;” Θα αναρωτιέστε βέβαια τι σημαίνει αυτή η “συνθηματική έκφραση”. Είναι λοιπόν μια φράση ενός βιβλίου που διάβασα το καλοκαίρι που μας πέρασε, και θα ήθελα να σας μιλήσω γι’ αυτό. Μια μέρα λοιπόν αποφασίσαμε με τη μητέρα μου να καθαρίσουμε τη σοφίτα. Τότε ήταν που έπεσε στα χέρια μου εκείνο το παλιό φθαρμένο βιβλίο, με τίτλο “Το καπλάνι της βιτρίνας”. Μου έκανε εντύπωση ο τίτλος του και ρώτησα τη μητέρα μου τι σημαίνει καπλάνι. Εκείνη σταμάτησε να κάνει ο,τιδήποτε και αφού έκατσε κοντά μου, μου είπε: “το είχα ξεχάσει τελείως αυτό...” εννοώντας το βιβλίο. Μου είπε λοιπόν, ότι της το είχε χαρίσει η γιαγιά της όταν τελείωσε το δημοτικό και ήταν το αγαπημένο της. Μου είπε επίσης ότι θα είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον αν ανακάλυπτα μόνη μου τι ήταν τελικά το καπλάνι. Και έτσι το ίδιο βράδυ ξεκίνησα να το διαβάζω.

...Εκδόσεις, Κέδρος. Συγγραφέας, Άλκη Ζέη. Από τις πρώτες σελίδες το βιβλίο με συνεπήρε... Είναι μια ιστορία που διαδραματίζεται σε ένα νησί του Αιγαίου το 1936, με πρωταγωνίστριες τη Μυρτώ και τη Μέλια, δύο αγαπημένες αδερφές, που ακούνε τον παππού τους ατέλειωτες ώρες να μιλάει για τους αρχαίους σοφούς, και τον ξάδερφό τους τον Νίκο που είναι φοιτητής στην Αθήνα να τους διηγείται τις μαγικές ιστορίες του καπλανιού όπως το λένε στο νησί, που δεν είναι τίποτα άλλο από έναν βαλσαμωμένο τίγρη, που βρίσκεται κλειδωμένος μέσα στη βιτρίνα της μεγάλης σάλας του σπιτιού.

Τα γεγονότα διαδραματίζονται σε μια δύσκολη ιστορικά περίοδο για την Ελλάδα, και οι κίνδυνοι είναι πολλοί ακόμα και για το καπλάνι. Οι δυνάστες εξουσιάζουν τα πάντα, καίνε ακόμα και τα βιβλία, τα “βλαβερά βιβλία” όπως τα λένε. Υπάρχουν αλήθεια βλαβερά βιβλία; Έκαψαν και έναν “αρχαίο” του παππού.

Και ενώ συνέβαιναν διάφορα γεγονότα την ημέρα, το βράδυ τα δύο κορίτσια, προτού κλείσουν τα μάτια τους, ρωτούσε η μια την άλλη “ΕΥΠΟ; - ΛΥΠΟ;”. Αν η μέρα τους ήταν ευχάριστη λέγανε “ΕΥΠΟ” Αν όχι λέγανε “ΛΥΠΟ”.

Αυτό το βιβλίο για κάποιο λόγο το αγάπησα. Ίσως γιατί έχω μια μικρότερη αδερφή, και έβαλα τους εαυτούς μας στην θέση των δύο κοριτσιών. Και ταξίδεψα σε όλα αυτά που περνούσαν εκείνη την εποχή. Ένιωσα και εγώ όπως οι ηρωίδες. Τη χαρά, τη στεναχώρια, την αγωνία, την αμφισβήτηση και τέλος την αγάπη. Σίγουρα θα ήταν πολύ δύσκολο να ζούμε στην σκιά ενός κόσμου που καταρρέει... Όμως το τέλος θα πρέπει να είναι πάντα αισιόδοξο, όπως και αυτό που μας δίνει η συγγραφέας του βιβλίου.

Όταν η μητέρα μου μου είπε ότι το καπλάνι της βιτρίνας έχει γυριστεί και σε ταινία τότε ήταν που είπα “ΕΥ-ΠΟ!, ΕΥ-ΠΟ!” . Και παρόλο που ήταν αρκετά παλιά και όχι με καλή ανάλυση την είδα από την αρχή μέχρι το τέλος και πραγματικά μου άρεσε πολύ.

Αξιότιμη κυρία Ηλιάδη, ελπίζω να μην σας κούρασα. Πιστεύω όμως πως αν δεν έχετε διαβάσει αυτό το βιβλίο, θα πρέπει να το κάνετε.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση,

*η μαθήτριά του Α1 τμήματος Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων*

Αγγελίνα Γκόλια

Αξιότιμη κυρία Ηλιάδη,

Σας στέλνω αυτό το ηλεκτρονικό μήνυμα για την παράδοση της εργασίας που μας βάλατε.

Υπάρχουν χιλιάδες λογοτεχνικά βιβλία από σπουδαίους συγγραφείς σε όλον τον κόσμο, για κάθε ηλικία, για μεγάλους, για παιδιά και για εφήβους. Σε όλους αρέσουν τα βιβλία. Αυτά σε ταξιδεύουν σε άλλους τόπους, πραγματικούς και όχι. Επίσης είναι μια ευχάριστη ασχολία για τον ελεύθερο χρόνο του καθενός.

Το βιβλίο που αποφάσισα να σας γράψω είναι «Η μικρή πριγκίπισσα». Η συγγραφέας, F. H. BURNETT, περιγράφει τις καταστάσεις και τα γεγονότα με τρόπο που ευχάριστα μπορεί κανείς να το αναγνώσει. Αυτό εκδόθηκε το 1905 και αναφέρεται στον 20^ο αιώνα, όπου τα κορίτσια πήγαιναν στα παρθεναγωγεία και τα αγόρια στα αρρεναγωγεία. Το βιβλίο έχει γίνει και κινηματογραφική ταινία με πρωταγωνίστρια την Ελίζαμπεθ Τέιλορ και έγινε τεράστια επιτυχία. Το επέλεξα, γιατί παρόλο που είναι παιδική λογοτεχνία μπορεί καθένας να το διαβάσει και να συγκινηθεί με την ιστορία της μικρής Σάρας.

Η Σάρα είναι ένα πανέξυπνο κορίτσι που, ενώ έχασε την μητέρα της στην γέννα, δεν σταμάτησε να είναι δυνατή και να χαμογελάει. Ζούσε στην Ινδία μέχρι τα επτά της και μετά ο πατέρας της, ο πλούσιος λοχαγός Κρου, την πήγε στον Λονδίνο για να σπουδάσει στο παρθεναγωγείο της δεσποινίδος Μίντσιν. Η προσαρμογή της στην καινούρια της ζωή δεν είναι εύκολη, καθώς τα κορίτσια την σχολιάζουν συνεχώς, επειδή ζηλεύουν τα ωραία της ρούχα, αλλά δεν την ενοχλεί αυτό. Αργότερα κάνει φίλες και βοηθάει την Μπέκι, ένα φτωχό κορίτσι που δουλεύει σκληρά εκεί, να αντέξει της δυσκολίες της ζωής της. Γίνεται “μαμά” προστατεύοντας ένα μικρό τετράχρονο κορίτσι. Οι μέρες περνούσαν και η μικρή Σάρα συνέχισε να ζει μια υπέροχη ζωή, μέχρι που ένα γράμμα ξεσήκωσε όλο το οικοτροφείο. Έγραφε πως ο πατέρας, της δεκάχρονης πλέον, με έναν φίλο του ανακάλυψαν διαμάντια

και θα έκαναν αδαμαντωρυχεία. Κάποιες ενοχλήθηκαν με αυτό και την πείραζαν λέγοντάς την πριγκίπισσα. Ξεπερνώντας το αυτό η Σάρα έμαθε να την φωνάζουν πριγκίπισσα. Έφτασαν τα γενέθλιά της και όλος ο χώρος έγινε γιορτινός. Πολλά δώρα, κορδέλες και γιρλάντες κοσμούσαν την αίθουσα. Μέχρι που μια έκπληξη περίμενε την δεσποινίς Μίντσιν. Ενώ τα κορίτσια τρώγανε τις διάφορες λιχουδιές, ο δικηγόρος του λοχαγού Κρου επισκέφτηκε το παρθεναγωγείο. Είπε στην διευθύντρια ότι ο λοχαγός Κρου είχε πεθάνει και πως όλα τα λεφτά του, που τα είχε επενδύσει πάνω στα αδαμαντωρυχεία, είχαν κλαπεί από τον συνétaιρό του. Η μικρή πριγκίπισσα αναγκάστηκε, για να μην πεταχτεί στον δρόμο, να δουλέψει χωρίς όλες τις πολυτέλειες που είχε πριν και να μένει στην σοφίτα. Το κορίτσι δουλεύοντας σκληρά και ονειρευόμενη μια καλύτερη ζωή κατάφερε να επιβιώσει. Ο συνάδελφος του πατέρα του μετακόμισε στο Λονδίνο, ενώ έψαχνε τη Σάρα. Την είχε ψάξει σε όλον τον κόσμο μέχρι που τυχαία την βρήκε στο διπλανό οικοτροφείο. Δεν της αποκάλυψε ποιος ήταν, αλλά της έστειλε πράγματα για να έχει μια καλύτερη ζωή, μέχρι που στα δεκαέξι της έμαθε την αλήθεια και πήγε να ζήσει με τον «φίλο» του πατέρα της.

Αυτό το βιβλίο με συγκίνησε, γιατί μιλάει για το πώς κάποιοι άνθρωποι, όταν έχεις χρήματα σε βάζουν να ζεις στα πούπουλα και, όταν δεν έχεις, σε αναγκάζουν να δουλέψεις, ακόμη και σε τόσο μικρή ηλικία ή αλλιώς σε πετάνε στο δρόμο. Μου άρεσε το τέλος που, αν και δεν περνούσε καλά, βρήκε την ευτυχία που ήθελε.

Μέσα από τα βιβλία μπορεί κανείς να διδαχτεί το πώς να φέρεται στην ζωή του και είναι σημαντικό να διαβάζουμε, επειδή γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι.

Ελπίζω να σας ικανοποίησε η προσπάθειά μου.

Με εκτίμηση,

η μαθήτριά σας **Ειρήνη Γραδούλα**

Αξιότιμη κυρία Ηλιάδη,

Πάντα λάτρευα την ανάγνωση λογοτεχνικών βιβλίων. Τα βιβλία με ταξιδεύουν σε άλλους κόσμους και διαστάσεις και αυτό μου αρέσει, γιατί με κάνει να σκέφτομαι διαφορετικά στην πραγματικότητα.

Σας αποστέλλω αυτή την επιστολή για να σας παρουσιάσω ένα κλασικό μυθιστόρημα της Άλκης Ζέη. Λέγεται <<Το καπλάνι της βιτρίνας>> και χάριν αυτού ξανά ένιωσα το συναίσθημα της απεραντοσύνης και του ταξιδιού.

Το βιβλίο γράφτηκε το 1963, ενώ η συγγραφέας, Άλκη Ζέη, βρισκόταν εξόριστη ως πολιτικός πρόσφυγας στη Μόσχα. Το 1968 κυκλοφόρησε στα Αγγλικά σε μετάφραση του φιλέλληνα Αμερικανού Edward Fenton. Από το 1974 κυκλοφόρησε σε επανειλημμένες ανατυπώσεις ξεπερνώντας συνολικά σε πωλήσεις τα 250.000 αντίτυπα.

Αυτό το εκπληκτικό βιβλίο εξακολουθεί να γοητεύει το αναγνωστικό κοινό, σε Ελλάδα και εξωτερικό, καθώς έχει μεταφραστεί σε 23 διαφορετικές ξένες γλώσσες. Αν και απευθύνεται σε παιδιά και ακολουθεί τις συμβάσεις και το ύφος της παιδικής λογοτεχνίας, καταφέρνει να θίγει ώριμα θέματα και να πραγματοποιεί πολιτικές αναφορές, πρωτοπορώντας στο είδος του.

Η ιστορία διαδραματίζεται στα χρόνια της δικτατορίας του Μεταξά το 1936. ΕΥ-ΠΟ ΛΥ-ΠΟ είναι η συνθηματική ερώτηση που ανταλλάσσουν μεταξύ τους η Μέλια και η Μυρτώ, οι κεντρικές ηρωίδες του βιβλίου, λίγο πριν κοιμηθούν. Δύο μικρές αδερφές που ζουν σε ένα αιγαιοπελαγίτικο νησί, τη Σάμο. Ζούνε με τον παππού τους, ένα σοφό άνθρωπο που μιλάει ώρες ατελείωτες για τους αρχαίους.

Οι δύο αδερφές λαχταρούν κάθε καλοκαίρι που περνούν. Ανυπομονούν να επισκεφτούν τα τσαρδάκια με τους φίλους και τις φίλες τους.

Τα τσαρδάκια είναι το αγαπημένο μέρος της Μέλιας και της Μυρτούς, αλλά αυτό που τις κάνει να το αγαπάνε ακόμη περισσότερο είναι ότι συναντιούνται με τον ξάδερφό τους, τον Νίκο έναν φοιτητή από την Αθήνα.

Ο Νίκος διηγείται μαγικές ιστορίες που τρελαίνουν την Μέλια και την Μυρτώ για το καπλάνι. Το καπλάνι είναι ένας βαλσαμωμένος τίγρης, που βρίσκεται κλειδωμένος μέσα στη βιτρίνα της μεγάλης σάλας του σπιτιού, πότε κοιτάει με το γαλάζιο και πότε με το μαύρο μάτι, ανάλογα με τη διάθεση του. Η δικτατορία του Μεταξά όμως θα φέρει τέλος στην παιδική αθωότητα και τα δυο κορίτσια αντιμέτωπα με προβληματισμούς και καταστάσεις με τις οποίες θα ωριμάσουν.

Πιστεύω πως θα λατρέψετε αυτό το βιβλίο όπως και εγώ, γιατί θεωρώ ότι είστε από τους ανθρώπους που τους αρέσουν βιβλία με κοινωνικό και ιστορικό περιεχόμενο. Σας προτρέπω να το διαβάσετε.

Κλείνοντας την επιστολή μου θα ήθελα να σας αναφέρω την κριτική της συγγραφέως, Έλλης Αλεξίου: <<Η Άλκη Ζέη πρέπει, νομίζω, να χαιρετισθεί σαν συγγραφικό φαινόμενο. Το βιβλίο με τη φυσική αβίαστη πορεία του – γελάς σε κάθε σελίδα – φωτίζει και διδάσκει. Βάζει το δάχτυλο πάνω στις πληγές που χρόνια δυναστεύουν και τυραννούν την ελληνική ζωή...>>.

Με σεβασμό και εκτίμηση,

Χρήστος- Ευάγγελος Βραζιώτης Α'1 Γυμνασίου Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων.

Αγαπητή κυρία Ηλιάδη,

στις καλοκαιρινές μου διακοπές είχα την ευκαιρία να διαβάσω πολλά βιβλία, καθώς είχα άπειρο ελεύθερο χρόνο. Τα βιβλία που με παρακινούν να τα διαβάσω, καλώς ή κακώς, δεν είναι τα κλασικά λογοτεχνικά. Είναι τα βιβλία περιπέτειας και φαντασίας, αυτά που δεν περιγράφουν αληθινά γεγονότα. Η αγαπημένη μου συγγραφέας περιπετειών είναι η Τζ.Κ.Ρόουλιν.

Η Τζ.Κ.Ρόουλιν είναι η συγγραφέας της πολυβραβευμένης σειράς περιπετειών του Χάρι Πότερ. Η σειρά αποτελείται από οχτώ βιβλία, έχει πουλήσει περισσότερα από 450 εκατομμύρια αντίτυπα παγκοσμίως, έχει μεταφραστεί σε 77 γλώσσες και έχει μεταφερθεί στον κινηματογράφο με τεράστια επιτυχία.

Η σειρά του Χάρι Πότερ με μάγεψε και δεν μπορώ να ξεχωρίσω κανένα βιβλίο, καθώς μου άρεσαν όλα τόσο πολύ που θα μπορούσα να τα ξαναδιαβάσω.

Ο ήρωας της σειράς, ο ξακουστός Χάρι Πότερ, έχει χάσει τους γονείς του από πολύ μικρός και μένει με τους θείους του. Τα παιδικά του χρόνια είναι δύσκολα αλλά έχει κληρονομήσει το χάρισμα των γονιών του, που ήταν δύο από τους καλύτερους και γενναιότερους μάγους που γεννήθηκαν ποτέ στον κόσμο των μάγων. Φοίτησε στο Χόγκουαρτς, την καλύτερη Σχολή για μαγικά και ξόρκια. Κατά τη διάρκεια της φοίτησής του ήρθε αντιμέτωπος με πολλές δυσκολίες και περιπέτειες.

Πρόκειται για μια μαγευτική σειρά βιβλίων, με όλη τη σημασία της λέξης, με πολλή αγωνία, σασπένς και ανατροπές. Προσωπικά μου αρέσει πολύ, διότι είναι κάτι διαφορετικό και όταν ξεκινήσεις την ανάγνωσή του η αγωνία που έχεις ακόμα για το τι θα πει ή θα κάνει ο ήρωας ανά δευτερόλεπτο δεν θα σε αφήσει να σταματήσεις το διάβασμα.

Θα πρότεινα σε όλους όσους αρέσει αυτού του είδους η λογοτεχνία να διαβάσουν τη σειρά και να αφήσουν τον Χάρι Πότερ και τους υπόλοιπους ήρωες να τους μαγέψουν. Ακόμα όμως και αυτοί που δεν αγαπούν το είδος αυτό προτείνω να διαβάσουν έστω και ένα βιβλίο της

σειράς, για να καταλάβουν γιατί έχει ξετρελάνει όλα τα παιδιά του κόσμου.

Με βαθιά εκτίμηση και πολλούς χαιρετισμούς,

**Μαριάννα Καλλιντέρη, α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων.**

Το αγαπημένο μου βιβλίο: *ΤΟ ΑΧΡΕΙΟ ΧΩΡΙΟ*
Λέμονι Σνίκετ

Μια Σειρά από Ατυχή Γεγονότα! (Βιβλίο Έβδομο)

Αγαπητή και αξιότιμη κυρία Ηλιάδη! Σας στέλνω αυτό το E-mail για να σας μιλήσω για το αγαπημένο μου βιβλίο. Είναι : «ΤΟ ΑΧΡΕΙΟ ΧΩΡΙΟ».

Το βιβλίο έχει περιπέτεια, έκπληξη και πολύ ενδιαφέρον . Αυτή η σειρά βιβλίων μιλάει για μια πενταμελή οικογένεια στην οποία οι γονείς των παιδιών πεθαίνουν σε αεροπορικό δυστύχημα και αφήνουν μια τεραστία κληρονομιά στα παιδιά τους, την οποία ο κόμης Όλαφ, ένας κακός και ύπουλος άνθρωπος, κυνηγάει συνεχώς... καθώς και τα παιδιά με σκοπό να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους και να προσπαθήσει να τους κλέψει αυτήν την κληρονομία. Οι χαρακτήρες είναι: Η Βάιολετ, ο Κάλους, και η Σάνι Μποτλέρ.

Ο συγκεκριμένος τόμος μας μιλάει για μια περιπέτεια που βίωσαν τα παιδιά σε ένα τρομακτικό και περίεργο χωριό, όπου αντιμετωπίζουν πολλά παράξενα γεγονότα όπως αλλόκοτα γεράκια που «μεταναστεύουν» από μέρος σε μέρος, ένα αγριεμένο πλήθος παράξενων ανθρώπων και μερικά πολύ περίεργα καπέλα. Αρχικά, το βιβλίο ξεκινάει λέγοντάς μας ότι τα παιδιά μόλις έφυγαν από το ορφανοτροφείο... στη συνέχεια ακολούθησαν ένα μονοπάτι και βγήκαν σε ένα δάσος γεμάτο γεράκια που μετανάστευαν και δεν ήταν και τόσο φιλικά. Τα παιδιά τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν ξέφυγαν από

τα γεράκια χωρίς να τραυματιστούν, αλλά τότε μπήκαν μέσα στο χωριό. Εκεί που κάποιοι παράξενοι άνθρωποι χωρίς λόγο άρχισαν να τους κυνηγούν . Ευτυχώς πρόλαβαν και μπήκαν σε ένα απομονωμένο κτίριο, όπου εκε, τουλάχιστον, μπόρεσαν να βγάλουν την νύχτα τους. Την επόμενη μέρα νωρίς το πρωί, η μικρή Σάνι άκουσε κάποιον να χτυπά την πόρτα. Από περιέργεια άνοιξε και ήταν ο Κόμης Όλαφ μεταμφιεσμένος ως «φυσιολογικός» άνθρωπος του χωριού. Τα παιδιά όμως τον κατάλαβαν και με κάθε πιθανό τρόπο απομακρύνθηκαν από αυτόν και μπόρεσαν να κρυφτούν μέσα σε κάτι άχυρα που βρήκαν στον δρόμο τους. Έτσι ξέφυγαν. Όμως ξαναεμφανίστηκαν οι παράξενοι άνθρωποι που τους κυνηγούσαν πριν, φορώντας μεγάλα μαύρα καπέλα. Μετά από πολύ περιπέτεια και δρόμο τα παιδιά βγήκαν από το χωριό και συνέχισαν την εξερεύνηση, το ταξίδι τους.

Αυτό ήταν με λίγα λόγια το περιεχόμενο του βιβλίου. Τα συναισθήματα που δημιουργεί όταν το διαβάζει κάποιος είναι πολλά. Έχει χαρά, δράση, αγωνία και έκπληξη. Ο συγγραφέας μέσα από το βιβλίο θέλει να μας πει ότι οι αποφάσεις που παίρνουμε πρέπει να είναι σοβαρές γιατί μπορεί να επηρεάσουν την ζωή μας ή ένα μέρος της.

Με αγάπη και εκτίμηση,

ο μαθητής σας **Καρανάνας Γεώργιος (α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων)**

Αγαπητή Κυρία Ηλιάδη,
σας αποστέλλω την εργασία μου, σχετικά με την τροποποίηση του απαισιόδοξου κειμένου "Η ελληνική δυστοπία".
Με σεβασμό,
Όλγα Ηλιάνα Νικολάου

Να τροποποιήσετε το απαισιόδοξο κείμενο « Η ελληνική δυστοπία», έτσι ώστε ήθος και επιχειρήματα να αποπνέουν αισιοδοξία.

Η ελληνική ουτοπία (αισιόδοξη εκδοχή)

Ως ουτοπική ορίζεται η κοινωνία, όπου οι κάτοικοι είναι ευτυχημένοι, αισιόδοξοι και μπορούν να αποτραπούν προβλήματα, όπως η φτώχεια, η εγκληματικότητα, η περιβαλλοντική καταστροφή, ο αυταρχισμός του πολιτικού καθεστώτος και η κατάρρευση των πολιτικών δεσμών. Η ουτοπία αποτυπώνει το αντίθετο της δυστοπίας, δηλαδή ένα μέλλον ευοίωνο και φωτεινό, όπου η ανθρώπινη ζωή έχει αποκτήσει την αξία που της αρμόζει και οι θεσμοί έχουν καταφέρει να συγκροτήσουν μια κοινωνία ευημερίας, δικαιοσύνης, ελεύθερης ανάπτυξης και ανάπτυξης της προσωπικότητας.

Η λογοτεχνία, ο κινηματογράφος και οι εικαστικές τέχνες έχουν εκφράσει διαφορετικές όψεις της ουτοπίας, όπως το ομώνυμο έργο του Τόμας Μορ και η ταινία του Τζον Πίλγκερ. Όμως, δυστυχώς, η φαντασία υπερβαίνει την πραγματικότητα. Μέχρι πρότινος, δεν έχει ευδοκιμήσει μία απόλυτα ουτοπική κοινωνία, μιας και η διχόνοια, η απληστία και το ζήτημα της «κατσίκας του γείτονα» είναι στην φύση του ανθρώπου, και ιδίως του λαού μας. Παρ' όλα αυτά, δεν αποκλείεται η ύπαρξη μιας τέτοιας κοινωνίας στο μέλλον, έστω και ολιγομελούς. Ως εν δυνάμει ουτοπική μπορεί να χαρακτηριστεί η κοινωνία, την οποία η μακροχρόνια οικονομική ανάπτυξη έχει εξελίξει, με μηδενικά σχεδόν ποσοστά ανεργίας, που οδηγούν στην μετανάστευση από το εξωτερικό στην εν λόγω χώρα, αναβάθμιση των κοινωνικών στρωμάτων, οικοδόμηση γερών συστημάτων υγείας και κοινωνικής ασφάλισης.

Μία πολιτεία, όπου καρκινοπαθείς λαμβάνουν άμεσα τις εξειδικευμένες θεραπείες τους, άρα πολεμούν με αισιοδοξία τον θάνατο και τον υπερνικούν. Ένα κράτος, που αποτελεί «φορολογικό παράδεισο», χωρίς γραφειοκρατία και υπέρογκες ασφαλιστικές εισφορές. Όλα αυτά οδηγούν στην αύξηση του εισοδήματος και την προτροπή κάθε επενδυτικής πρωτοβουλίας. Ένα κράτος, όπου οι πολίτες αποφασίζουν ελεύθερα για τις πολιτικές κυβερνήσεις, δίχως φόβους και προκαταλήψεις. Και οι πολιτικοί είναι ειλικρινείς, δεν κρύβουν τίποτε από τους πολίτες και προσπαθούν να φτάσουν το βιοτικό επίπεδο της χώρας στα ουράνια, χωρίς τυφλές ελπίδες και ανελέητα ψέματα. Εν δυνάμει ουτοπική ονομάζεται η χώρα, που δεν αντιμετωπίζει προβλήματα υπογεννητικότητας, που οι υπάρχοντες ικανοί πολίτες της εμπλουτίζονται συνεχώς, και ταυτόχρονα αντιμετωπίζει ορθολογικά και αποτελεσματικά τις μεταναστευτικές ροές. Μια κοινωνία, που καλλιεργεί συστηματικά την πολεοδομική και περιβαλλοντική αναβάθμιση και προσφέρει απλόχερα ποικίλους προσανατολισμούς στην εκπαίδευση των νέων. Μία πολιτεία, που επέλεξε τον δρόμο προς το «Θεϊκό» και κινείται ανοδικά για να το φτάσει!

**Όλγα - Ηλιάνα Νικολάου, μαθήτρια Α1 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων.**

